

Det här verket har digitaliserats vid Göteborgs universitetsbibliotek.
Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den OCR-tolkade texten kan innehålla fel och därför bör man visuellt jämföra med verkets bilder för att avgöra vad som är riktigt.

This work has been digitised at Gothenburg University Library.
All printed texts have been OCR-processed and converted to machine readable text.
This means that you can search and copy text from the document. Some early printed books are hard to OCR-process correctly and the text may contain errors, so one should always visually compare it with the images to determine what is correct.

BARNVÄNNEN

N:o 25
Den 23 Juni

Illustrerad Veckotidning för Söndagsskolan och Hemmet

Redaktion: ANNA och J. B. GAUFFIN.

36 årg.
1919

Paulus och Felix.

Apg. 24: 22-27.

läste förra söndagen om, huru Paulus fängslades i Jerusalem. Det var översten Lysias, som räddade aposteln undan judarnas raseri på tempelplatsen och sände honom under starkt beskydd till landshövdingen Felix i staden Cesarea.

Hit kom nu översteprästen Ananias med sina följeslagare och anförde sina klagomål mot aposteln. Men han försvarade sig med frimodighet inför Felix och tillbakavisade alla judarnas klagopunkter emot honom. Felix, som mycket väl kände till judarnas fiendskap mot Jesus och hans bekännare, var inte gynnsamt stämd mot översteprästen, utan beslöt att uppskjuta Pauli sak, tills översten Lysias komme ned till Cesarea. Paulus fördes till ett mildt fängelse, där han kunde mottaga besök av de troende vännerna i staden.

— En dag, när landshövdingen fick besök av sin hustru Drusilla, som var en judinna, önskade han tala med Paulus. Denne sitter ensam försjunken i bön för sitt eget folk och hednavärlden, då fängelsedörren öppnas och Paulus kallas upp till Felix. "Männe Lysias och Ananias nu äro här?" tänker han. Men han föres inte ned i domssalen utan upp till landshövdingens egen våning, där Felix beder sin fånge om att få höra något om tron på Kristus.

Vi kunna så väl förstå, vilken överraskning denna begäran framkallade hos Paulus. Ingenting hellre ville Paulus än tala om tron på Jesus.

Han började tala om nödvändigheten av att bliva rättfärdiggjord genom tron på Jesus. Han talade om vikten av att föra ett återhållsamt liv, så att man inte vore en frossare eller vindrinkare, eller låte orena lustar och begärelser taga väldet över själen. Ty det väntade en dom över människornas liv, och då skulle människorna dömas efter sina gärningar.

Paulus talade med hänförelse och med Ande och kraft. Orden grepo djupt in i samvetet på Felix, så att han blev förskräckt för sina synder och Guds dom och sade till Paulus: "Gå din väg för denna gång; när jag får lägligare tid, vill jag kalla dig till mig."

I stället hade Felix bort göra som fångvaktaren i Filippi och frågat: "Vad skall jag göra, att jag måtte varda frälst?" Då hade det blivit frälsningsmöte i landshövdingens palats, och Felix och Drusilla hade kunnat bliva omvända till Gud. Men nu försummar han besökelsestunden. Den kom nog aldrig åter.

Det är av den allra största betydelse för oss människor, att vi känna den stund, då Gud besöker oss, och att vi då lämna oss helt åt honom. Han besöker eder, barn, genom det Guds ord, ni läsa i söndags- och vardagsskolan, genom händelserna i edert liv, såsom när ni själva lägges ned på sjukbä-

den eller genom sjukdom och död bland edra anhöriga. Han talar gripande och inträngande till eder, och då skolen I bekänna edra synder och bedja om förlåtelse och rening från synden i Jesu blod, så att I varden vitare än snö, renade och helgade till hjärta och sinne, och Guds barn för hela edert liv.

Landshövdingen Felix förblev en ogudaktig människa, fastän Gud gav honom en besökelsestund. Han fortfor att vara girig efter penningar och trodde, att Paulus för sådana skulle köpa sig friheten. Men aposteln föraktade en sådan väg till den frihet, han på grund av sin oskuld hade rätt att fordra.

Felix trädde i uppenbar strid med judarna i Cesarea och lät sina soldater plundra de rikas hem. För denna ogärning blev han anklagad inför kejsaren i Rom. Han kom visserligen ifrån denna affär med livet, men sina hopskrapade penningar måste han lämna ifrån sig till romerska staten. Fattig, förskjuten, landsförvist och glömd slutar Felix sitt liv. Huru mycket bättre och lyckligare hade det icke varit för honom, om han omvänt sig till Gud och blivit en rättfärdig människa. Då hade han kunnat sitta i ro såsom landshövding i Cesarea i alla sina dagar. *J. B. Gauffin.*

Mod.

(Forts.)

Nej, det var inte lång tid kvar. Alex insåg plötsligt, att varje tanke på räddning var fullkomligt omöjlig. Ty även om Greta sprang fortare än vinden, kunde hon dock icke hinna till kvarnen, förrän båten var framme vid vattenfallet, och således var allt hopp förlorat.

Nu såg det ut, som om Greta varit av samma tanke.

Hon stannade, kastade en blick tillbaka mot båten, sprang sedan några steg igen och

upp på den lilla bron, under vilken båten om ett ögonblick skulle passera, och kastade sig så huvudstupa ned på bron..

«Hoppa, Alex, hoppa så högt du kan och sök att få tag i mina händer!» skrek hon och sträckte båda sina späda armar ned emot honom. Och fast Alex inte kunde höra hennes ord, så förstod han dock snart meningen.

Han såg, huru hon försökte göra sin kropp så motståndskraftig som möjligt, han såg-

huru hon samlade varje smula kraft hon ägde, och med en blick upp mot hennes likbleka ansikte tog han ett väldigt skutt upp från båten och lyckades få tag i Gretas utsträckta händer, i det samma han märkte, huru båten gled bort undan honom. Och nu hängde han som en svängande pendel i sin systers svaga armar.

»Håll fast — jag — jag är snart uppel!» skrek han, och utan att göra riktigt klart för sig vad som hände, nyttjade han Gretas armar som linor och flyttade hastigt och bestämt sina händer uppåt dem först högra, så vänstra, som han brukade i skolan, när han på gymnastiktimmen äntrade uppför linorna.

Äntligen nådde han kanten av bron, då han släppte Gretas arm med vänstra handen och fattade tag i räckverket. I detsamma fattade Greta med sin lediga hand tag i hans bälte, och snart lyckades de med förenade krafter att få honom upp på bron.

Ett ögonblick därefter lågo bägge barnen flämtande och utmattade på bron, alldeles ur stånd att tala efter de förfärliga ansträngningar till själ och kropp, som de hade genomgått.

Alex var den förste, som kunde tala.

»Du har räddat mitt liv, Greta, om jag bara visste, vad jag skulle säga för att tacka dig», sade han.

Greta låg flämtande och pustande på ryggen och kunde icke tala. Och då hon äntligen hade hämtat sig något igen, reste hon sig upp på knä, kastade en forskande blick på sin bror och brast i hejdlös gråt.

»Men Greta, kära, lilla Greta», ropade Alex förfärad.

Då log Greta mot honom genom tårarna, och han förstod, att den våldsamma gråten var en avledare för all den ångest hon hade genomgått och all den ansträngning hennes påda kropp utstått.

Efter en stund voro de två barnen på väg hem.

»Hu, det blir en ledsam historia, när jag skall berätta för farbror och tant om min olydnad och om all den förskräckelse, som vi därigenom ha utstått,» anmärkte Alex och skakade på huvudet.

»Du behöver ju inte tala om det», utbrast Greta ivrigt. »Jag — jag vill verkligen helst, att de inte få veta någonting om det därhemma.»

»Du är en krona, Greta», mumlade han. »Det kunde visserligen vara frestande att tåga, men — — men Greta då, hur är det fatt?»

Och innan han talat ut, låg Greta medvetlös alldeles framför grinden, som förde in till farbror Johans trädgård.

»Tant, farbror, skynda, kom hit!» ropade Alex av alla krafter.

Ett ögonblick därefter låg tant Dora på knä bredvid Greta, medan Alex i flygande fart berättade om sin olydnad, sin dödsångest och om Gretas förundransvärda kallblodighet och sinnesnärvaro.

»Det var väl Gud som hjälpte henne, kan jag förstå, ty jag har henne att tacka för att jag lever nu,» slöt Alex med bävande stämma. »Och jag ber dig om förlåtelse Greta, för vad jag pratade i morse. Du har sannerligen visat, att du har både andlig och kroppslig kraft. Jag — jag skall aldrig glömma det.»

Greta, som emellertid hade kommit till sig själv igen, log emot honom.

»Och jag ber dig om förlåtelse för att jag sade, att gossar hade bara kroppsliga krafter. Du har visat, att du också har 'moraliskt mod', då du berättat hela historien för farbror och tant, fast jag bad dig inte göra det. Vi få visst härefter komma överens om att både gossar och flickor kan ha både kroppsligt och moraliskt mod, när det verkligen behövs.»

Slut.

Lilla Elsas tankar.

Med teckning.

Se där kommer lilla Elsa. Hon har sprungit omkring och lekt en god stund med grannens Vilhelm, men så kom det för henne, att hon skulle gå ut på ängen och plocka en bukett friska vårblommor åt sin mamma. Elsa plockar blomma vid blomma och snart

har hon hela sin lilla hand full av smörblommor, gullvivor och violer. Hon står där så tankfull. Vad tänker hon, liten, tänker på? Kanske på hur glad mamma skall bli och vad hon skall säga åt sin älskling? Nej, hon har fått syn på en rosenbuske, och nu står hon och beundrar dess blommors skära rena färg.

Då kommer hon ihåg ett Guds ord om blommor eller liljor, som frälsaren kallar dem. Mamma läste ju därom i Nya testamentet en afton: "Skåden liljorna på marken huru de växa: de spinna icke, ej heller väva de, men jag säger eder, att icke ens Salomo i all sin härlighet var så klädd som en av dem." De orden förstår lilla Elsa så väl. Ty det är icke blott om liljor och rosor, frälsaren säger så; det gäller varje liten blomma på ängen och även blommorna i hennes hand. Därför viska hennes läppar en bön till alla gossar och flickor: "Var snäll mot de små blommorna. Plocka dem icke först för att sedan kasta bort dem och trampa på dem. Ty samme Gud som skapat dig, har också skapat dem, och han glömmar varken fåglar eller blommor eller någon av de sina. Därför var snäll mot blommorna."

Sådana voro lilla Elsas tankar.

Ruth.

Paradisfåglar.

Med teckning.

Förr i världen, innan man ännu kringseglat jorden och naturforskarna hunnit beskriva undren på Australiens övärld, trodde man, att denna vackra, tropiska korpfamilj härstammade omedelbart från paradiset, varför man också gav dess medlemmar namn av paradisfåglar. Man föreställde sig, att de såsom något slags sylfer uppehölo sig

i det oändliga lufthavet, varur de hämtade sin föda, samt att de vilade sig några ögonblick då och då genom att hänga sig vid trädens grenar med sina långa stjärtfjädrar.

Nu vet man bättre. Paradisfåglarna ha sitt hem på Nya Guinea, där åtskilliga vetenskapsmän hälsat på dem och funnit dem underkastade samma lagar som övriga fåglar. Men praktfulla äro de. Deras rö-

relser äro mycket lätta, lekande och behagliga. När någon närmar sig dem, hoppa de och dansa och synas vilja draga uppmärksamheten till sig. De bada regelbundet två gånger varje dag och tåla icke den minsta orenlighet på sina granna fjädrar, vilka lysa i de mest praktfulla färger.

Den fågel, vars bild synes å teckningen, kallas Krag-paradisfågeln, *Lophoxina superba*. Han är något större än en koltrast och hör ingalunda till de vackraste av släktet. Fjädrarna på bröstet bilda en krage eller ett brösttharnesk i glänsande bronsgrön färg. De långa sammetsmjuka skulderfjädrarna bilda ett slags kappa, som han kan spänna ut såsom en solfjäder.

Paradisfågeln lever nästan uteslutande av frukter. De äro så kallade strykfåglar, som flytta från kusten inåt landet, allt efter som frukten mognar. De äro ständigt i rörelse, flyga från träd till träd; bliva aldrig sittande länge på samma ställe och gömma sig i de tätaste kronorna. De äro livliga, kloka och muntra fåglar, medvetna om sin skönhet och känna den fara, som från människans sida hotar dem. Om aftnarna samlas de i flockar för att tillsammans njuta nattens vila i toppen av höga träd. I

stormväder svinga de sig högt upp i luften, såsom det synes för att undvika blåsten.

J. B. Gauffin.

En hälsning från Åkarp.

Med fotografi.

Vi skicka härmed en liten hälsning från vår söndagsskola till alla Sverges små söndagsskolbarn. Vi äro samlade till vår sommarutfärd, vilken vi förra året förlade till Alnarps park. Har du varit där någon

gång och sett de stora, fina gräsmattorna och alla de praktfulla blomsterrabatterna? Då förstår du, hur roligt det är att leka där en hel eftermiddag under strålände junisol och med det gladaste humör.

Och kommer du till Åkarp någon gång,

så gör ett besök hos dina små vänner där. Vi ha vår söndagsskola uti predikant Neils villa. Hans veranda har långt mellan väg-garna och stor höjd till taket, och den rymmer allrahälsst små barnagäster. Där skall du få se hurtiga, glada gossar och

flickor, som spela och sjunga, läsa och tala om Herren Jesus varje söndag mellan kl. 12 och 1.

När du läser detta, så säg ett ord till Herren i bön för

Vännerna i Åkarp.

SÖNDAGSSKOLAN I ÅKARP.

Askungen.

Av Amanda Sevaldsen.

Barnjungfrun Marie stod i solskenet utanför brygghuset med en liten näsdukstvätt, medan "barnen" — två gossar om tretton och fjorton år lekte omkring henne. De voro ofta att finna, där Marie uppehöll sig. Även nu kom den ene och skulle hjälpa henne tvätta, fastän hon hade bett dem packa sig

i väg därifrån — de gjorde henne yr i huvudet.

"Ser du här, Marie, jag har fått fem fräknar mitt över näsan".

Marie strök såplöddret från armarna och såg på honom länge.

"Du är just inte så snarvacker du, Anton, men — — —"

“Nej, du vet att det är klen beställt med skönheten, den har då Per fått, både den och allt annat som det är någonting med“.

“Åh, du är tillräckligt vacker du, gossen min. Han var en duktig karl, löjtnanten, bror till frun, skulle jag tro, fastän skönheten just inte besvarade honom. Men du skulle inte vara så lättretlig och ondsint du Anton, du bara förargar folk på det viset“.

“Var det annars något du ville, du tror väl, att det är så gott att jämt vara — Askungen du“.

Marie rätade på den styva ryggen. “Åh, ja, inte annat jag minns, så gick det bra för Askungen i alla fall“.

“Pyttisan, det var bara i sagan det“.

“För resten så är då livet ibland mycket underligare än någon saga, men du kan väl förstå, att dina föräldrar inte kan släppa dig ut i världen som en dumsnut heller“.

“Dum ja, — släpp mig ut på sjön, när jag tagit realskoleexamen — då skall jag komma framåt, skall du få se“.

Marie böjde sig hastigt ned över tvätten. “Ja, du vet det väl bäst“, sade hon stilla och såg upp på honom.

“Hej, Anton, se hit, kan du göra detta efter du?“ Per satt gränslösligt över ryggen på brygghestaket och lagade sig just till att åka ned.

“Hå, det skulle väl också vara ett konststycke“.

Anton var redan på väg upp, medan Per hoppade ner lätt och elegant med böjda knän och på tå häv.

“Ur vägen — nu kommer jag!“

Anton kom sättandes samma väg; han tog ett skutt och — satte sig i backen med en smäll.

Det kom ett harmset uttryck i det solbrända ansiktet, då han — försiktigt — kände efter på ryggen, medan han satt stilla.

“Dumheter!“ sade han och reste sig upp.

“Ja, du hoppar precis som en grästen, du Anton“, skrattade Per som stod där triumferande med händerna i byxfickorna.

“Det gör jag som jag vill med, har jag tänkt — —“

Ett skallande skratt hejdade honom.

“Se bakpå byxorna! Hela skjortflaket står ut som ett storsegel — ha ha“.

På ögonblictet var Anton över brodern som en katt och gav honom en smällande örfil, så att det sjöng i öronen på honom.

“Retsticka!“ väste Anton mellan tänderna och sprang sin väg.

Utan att se sig tillbaka sprang han över gårderna och genom småskogen, till dess han nådde fjärden. Brådslande löste han båten, hoppade i den och stötte från stranden. Sedan slängde han sig ned på toften och blev sittande med huvudet i händerna, varm så att svetten dröp av honom, medan båten gled över den spegelblanka sjön.

Äntligen fattade han årorna, lade dem till rätta med allt det buller han kunde åstadkomma, och rodde sedan ut med kraftiga tag. Det bar av mot holmen.

En lång stund hade Anton legat med ansiktet nere i blåbärsriset och snyftat, då han äntligen reste på sig, knöt händerna och sträckte ut dem ifrån sig — så hjälplöst eländig.

Åh, om han bara en gång kunde få visa dem, att han dugde till något, att han var annorlunda än de alla trodde. Men det var ju detta, att han ständigt skulle misslyckas. Och när det började, så gick allting på tok, så att det aldrig ville ta slut. Och då blev han alltid så sint, att han inte visste till sig, förr än han hade fått hämnas.

Men det var just detta, som var det värsta av allt, ty ingenting var så obehagligt som att ångra.

Att de därhemma inte förstodo sådant! Inte mor heller. Det var bara Marie, som förstod honom. — Hon måtte väl sätta fram mat åt honom i kväll också. — Usch, ja, han var riktigt hungrig.

Anton kröp utefter ljungen och rafsade några nävar blåbär av riset.

Om han bara kunde klara sig väl från den eländiga realskoleexamen, så skulle det bära av till sjös, det var avgjort. Han visste nog, att det var slit och släp, men det var då något att använda nävarna på — och förståndet med, för resten. Styrmansexamen skulle han ta och skepparexamen med, och så kanske han en dag

kunde ånga uppför fjärden — han själv på kommandobryggan i uniform — stram och fin, så att de inte skulle behöva skämmas för honom, de som stodo på kajen. —

Usch! I detsamma kom han ihåg byxorna — det tredje paret, som rök i trasor, sedan familjen kom flyttande ut på landet. De bästa byxorna gick i slagsmålet efter examensfästen.

Ja, det var också en dag. Olycklig som vanligt. Mor och far och Per — hela surven — gav honom bara onda ord. De skämdes för honom. Trotsig och stygg var han också, sade de, så att ingen kunde tycka om honom.

Åter låg Anton huvudstupa i ljungen; han darrade i hela kroppen.

Vad? Var det någon som ropade? Halvt yr i huvudet for han upp. Det var ju mörkt, och han frös.

“Anton! An—ton!”

“Ja”, skrek han.

Per kom med en lykta i handen från fjärden.

“Vart i all världen har du tagit vägen? Vi har varit så rädda”.

Per räckte ut handen, och Anton hörde, att han var så underligt tjock i rösten. Han kände sig varm om hjärtat vid denna iakttagelse, till dess något hårt och kallt slog ned i honom vid faderns ord:

“Jaså, du kunde inte hitta på något annat i dag för att ta ifrån oss trevnåden”.

Det kom icke ett ord till svar. Icke heller på hemvägen sade någon ett ord.

Då de kommit till bryggan, hjälpte han till att draga upp båtarna och göra fast dem, sedan gick han förut — direkt upp på sitt och Pers lilla rum, kröp i säng och låtsade sova — med ansiktet mot väggen.

Tids nog finge han väl bannor för byxorna och för örfilen, som han trakterat “kelgrisen” med.

Men sömnen hade aldrig varit längre borta, ty tankarna och hungern slet i honom. — Då gick dörren upp — tyst. Någon smög sig in och satte någonting ifrån sig på bordet bredvid sängen.

Anton höll andan. Männ tro det var Marie? Han kände, att hon böjde sig ned

över honom, och att någonting vått dropade ned på halsen på honom.

Kunde hon icke tala då?

Efter en stund förde stegen mot dörren igen, och han undrade, om han tog fel, när han hörde liksom en snyftande gråt.

Äntligen vågade han sig till att se upp. Smörgåsar — med mycket gott på och därtill ägg och en hel mugg mjölk. Marie hade varit riktigt frikostig i kväll.

“Åhja, vänta du Marie, när jag blir skeppare, så skall du få en riktigt fin stuga, det lovar jag dig”.

Det sänkte sig ro och glömska över honom, vartefter han blev mätt, och sömnen höll på att på allvar smyga sig på honom, då han fick höra far och mor tala i rummet bredvid. Dörren ditin stod öppen, och Per höll på att klä av sig.

(Forts.)

Bibelläsning

eller vad står det i nästa söndags text?
Veckan 23—29 juni 1919.

- M. 23. Apg. 26:22—31. Paulus inför konung Agrippa.
T. 24. v. 22. Paulus inför Festus och Agrippa.
O. 25. v. 23. Paulus talar om Jesu död och uppståndelse.
T. 26. v. 24. Festus blir nervös.
F. 27. v. 25. Paulus lugn.
L. 28. v. 26—29. Paulus vädjar till konung Agrippa.
S. 29. v. 30—31. Paulus har gjort ett gynnsamt intryck på de närvarande.

Söndagsskoltext för den 22 juni.

2. Söndagen o. Trefaldighet.

Paulus inför konung Agrippa.

Apg. 26:22—31.

Minnesvers: 1 Petr. 3:15 b. I skolan alltid vara redo att svara var och en, som av eder begär skäl för det hopp som är i eder, dock med saktmod och i fruktan.